

LE ENO JE POTREBNO

SPODBUDA

Naj spoznam, da je v čakanju veliko dobrega ...

Gospod Bog, sklenil si, da te čakamo ves dolgi čas adventa. Jaz pa strašno nerad čakam. Ne maram dolgih vrst in čakanja. Ne maram čakanja na vlak, na kakšen drug dan, saj nimam časa, vedno se mi zelo mudi ... Gospod, danes je vse urejeno tako, da nam ni treba čakati: imamo čeke, kupovanje preko računalnika, samopostrežne trgovine in črpalke, fotografije so razvite v eni uri, kratke vesti po radiu ...

Ti, Gospod, pa si sklenil, da se boš pustil čakati ves čas adventa. Čakanje si namreč spremenil v priložnost za moje spreobrnjenje; da bi se soočil s tistim, kar je v meni skrito. Čakanje si spremenil v bogastvo, ki se z uporabo ne izrabi. Gospod, pomagaj mi sprejeti čakanje, kajti samo čakanje me lahko nauči, kaj je zame bistveno.

Naj spoznam, da je v čakanju že vse darovano. Ko čakam tebe, Gospod, naj se čakanje spremeni v molitev, molitev pa v ljubezen. Ljubezen – to si vendar ti, Gospod! V ljubezni si vedno tu. Sedaj in vekomaj.

(Vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/bozicni-cas/>)

Dragi stanovalci, sodelavci, prijatelji ...

Kakšen neizmeren dar je, da lahko živimo ta trenutek. Opazujemo vse lepo in dobro, imamo tisoč priložnosti, kako pust dan spremenimo v praznik. Ob sebi imamo ljudi, ki nas imajo radi in imamo možnost vračati ljubezen.

Danes je krasen dan! God sv. Miklavža. Priložnost, da podarim nekaj kar se ne da kupiti: čas, pozornost, ljubezen. Da se zazrem prijatelju v oči, napravim veselje neznancu, opazim lepoto življenja in dobroto ljudi.

Želim, da bi polno živeli vsak trenutek. Čas, ki ga imamo na voljo je predragocen, da bi si ga kvarili s slabo voljo, sovraštvom in bolečino.

Skratka izkoristimo adventni čas, da poglobimo svojo povezanost z Bogom in bližnjim in vendarle imamo še čas, da se pripravimo na Jezusov prihod.

Pojdi na to pot, živi ta dan, ker nikoli ne veš, koliko časa boš imel še ta privilegij.

Blagoslovljen božič! Leonida

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

Sv. Lucija, devica in mučenka – sv. Lucija, priprošnjica za dober vid in proti vsem očesnim boleznim

God: 13. december

Ime današnje svetnice izhaja iz latinske besede lux, ki pomeni »svetloba, sijaj, dan, življenje.«

Deloma zaradi pomena njenega imena, a še bolj zaradi legende velja sv. Lucija za zavetnico vida.

Legenda namreč pripoveduje, da naj bi se njen poganski snubec zaljubil v njene lepe oči. Lucija naj bi si sama iztaknila oči, da bi se tako izognila nadležnemu snubcu in si ohranila devištvo, a ji je angel prinesel nove, še lepše.

Lucija je živela v Sirakuzah na Siciliji v času cesarja Dioklecijana na prehodu iz 3. v 4. stoletje. Bila je iz premožne družine in zaročena. Ko je romala na grob mučenke Agate v Katanijo, da bi izprosila zdravje svoji bolni materi, se ji je prikazala svetnica in ji napovedala skorajšnjo mučeniško smrt. Takoj po vrnitvi domov je Lucija razdrla zaroko in začela svoje imetje razdajati revežem. Svoji odločitvi, da ostane neporočena in živi umaknjeno deviško življenje, je ostala zvesta vse do mučeniške smrti.

K priljubljeni svetnici iz zgodnjekrščanske dobe se ljudje še danes radi zatekajo po pomoč in jo častijo. A kljub legendam, ki so se spletle okoli njene življenjske zgodbe, je njen obstoj zgodovinsko popolnoma dokazan.

Upodobljena je kot devica v dolgi beli obleki z atributi, kot so: dvojni križ, knjiga, palma, svetilka, sveča, plamenica, meč ali bodalo, ki ji pogosto tiči v vratu. V naših krajih pa je največkrat upodobljena tako, da drži v roki s pladenj z očmi.

Z njenim godom so povezani tudi nekateri ljudski običaji, od katerih naj omenimo tistega, ki je povezan z bližajočim božičnim praznikom. Običaj, ki se je ohranil do danes, je sejanje božične pšenice v posodo, kar simbolizira obnovo življenja in plodnosti. Do božiča pšenica zraste in na ta način krasi jaslice ali božično mizo.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Molitev k svetemu Miklavžu

Ti si naš zavetnik,
pomočnik vdovam in sirotam.
Živel si v razdajanju svojega bogastva.
Nauči nas deliti,
biti drugim v oporo, skrbeti zanje
in pomagati ubogim.
Naj bomo kakor ti,
pomočnik, varuh, tolažnik
in vodilo k luči vsem trpečim.
Sveti Miklavž,
prosi za nas.

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem sodelavcem in stanovalcem za izrečeno sožalje, molitve, darovane sveče ter misli na našo drago mami.

Hvala sodelavkam za iskrene besede tolažbe, tople objeme ter vašo velikodušno pomoč, da sem bila lahko ves čas ob mami, ko me je najbolj potrebovala. HVALA.

Martina z možem Albinom ter hčerki Petra in Anita

Samo nasmeh je bolj grenak

Stopam po pločniku prometne ulice. V rokah nosim dve veliki vrečki, saj se vračam s tržnice. Na tržnici se najde vedno kaj uporabnega in zanimivega.

Pred menoj je večja gruča ljudi, ki čaka, da bo prečkala ulico. Prižge se zelena luč in gruča se vsuje čez cesto. Pred menoj pa se pojavi invalidski voziček in na njem mlada mamica. Na eni strani se vozička drži deček, na drugi strani deklica, približno petih, šestih let. Voziček skušata poriniti čez rob pločnika, pa jima ne uspe. Stopim do njih in jim ponudim pomoč. Ko srečno prispemo na drugo stran ulice, zapeljem voziček na varen prostor in steče pogovor.

Otroka mi hitita pripovedovati, da jima je mamica obljubila sladoled, ker sta »pospravila« stanovanje. Tudi mamica to potrdi. Voziček zapeljemo do bližnje slaščičarne in se skupaj usedemo v senco pod veliko »marelo«. Lizali smo sladoled in med tem sem zvedela za njihovo žalostno zgodbo. Vračali so se z dopusta. Neprevidni voznik je zapeljal čez polno črto in z vso silo treščil v njihov avto. Očeta so pokopali, mama je pristala na invalidskem vozičku, otroka sta odnesla le manjše poškodbe. Ostali so sami in na njihove obraze je legla senca žalosti. Velika svetla točka je njihova mama oziroma stara mama, ki jim skrbno stoji ob strani. Toda včasih jo želijo razbremeniti in se na potep odpravijo sami. Če jim na taki poti kdo priskoči na pomoč ali pa samo prisluhne njihovi žalostni zgodbi, so za »eno pikico« srečnejši. Tudi tokrat je bilo tako. Porcijo polizanega sladoleda sem plačala jaz. Otroka pa bosta zaslužno kepico dobila kakšen drug dan.

Bili so mi hvaležni za majhno pozornost, bili so veseli, da sem za njih »žrtvovala« urico časa. Še se videvamo – ne samo ob sladoledu. Mlada mamica mi vsakokrat ob slovesu hvaležno stisne roko. Potem pa skozi stisnjene ustnice doda: "VEŠ, MOJ NASMEH JE VELIKOKRAT GRENAK."

MeLj

Praznični dan

Vedno je nekaj treba,
vedno nekdo nekaj hoče,
nikoli ni vse narejeno,
nikoli dovolj dobro...

Utrujena sem....

Pobožaj me po duši praznični
dan!
Naj prebudim pozornost do sebe
(in drugih)
in (si) priskrbim tisto, kar
najbolj pogrešam(o).

Naj prazničnost prebiva v
prsnem košu,
naj se rojeva sočutje,
svoboda in mir

ter ustvarjalne, navihane želje.

Naj se ustavim!
in ne poskušam doseči,
da bi vse teklo tako, kot mora.

Naj naredim prostor temu,
kar najbolj iskreno želim
doživeti,
da me (nas) okrepi in oživlja.

Naj odpade vsaka nujnost,
naj zažari srčnost,
da se bodo poleg zunanjih luči
in sveč,
prižgale iskre v očeh – pri
ljudeh!

Ob branju knjige »Pristno praznični« (Alenka Rebula in Josipa Prebeg)
Tadeja

Milena Leskovec, rojena Pišljar

Milena je danes mama šestih otrok. Skoraj vsi so že poročeni in imajo že sami otroke. Dela v Psihiatrični bolnišnici Idrija kot medicinska sestra. Poleg tega dela še doma na kmetiji in gospodinji. To je hčerka mojega brata Janeza in svakinje Vere. Večkrat sem šla k njim v Log pri Godoviču. Tako me je dobro poznala.

Ko je imela kakih šest let, je šla z menoj v Karigador na Hrvaško. Spremljala sem otroke 4. razreda osnovne šole Črni Vrh na plavalni tečaj oziroma v šolo v naravi. Spali smo pod šotori. Spala je z menoj. Nikdar ni jokala. Bila je zelo pridna.

Vstajali smo ob sedmih. Po umivanju smo imeli zbor sredi tabora, potem pa zajtrk. Nato je sledila šola v naravi, pri kateri je bila tudi Milena. Tako se je marsičesa naučila. Učila sem jaz, saj sem bila razrednik. Ob desetih pa smo odšli do morja, kjer se je odvijal plavalni tečaj. Najprej so bile igrice v krogu in teh se je udeleževala tudi Milena. Prav nič se ni bala vode. Ko smo v krogu morali držati vsakega drugega, da je ležal na hrbtu, je tudi ona to naredila, ko pa smo učili plavanje, je bila Milena ob bregu in se sama igrala. Zdi se mi, da se je takrat naučila plavati.

Opoldan smo šli na kosilo. Potem pa smo šli za eno uro spat in nato spet na morje. Otroci so jo imeli radi in kar tekmovali so, kdo bo zraven nje.

Z njo ni bilo problemov niti, ko sem bila dežurna celo noč. Še danes se obe tega radi spominjava.

Karolina Medvešček

JUNAKI IZ OZADJA

Dodali smo nekaj novega. Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljene deliti z nami. Hvala vam.

Terezija Kavčnik

Terezijo sem kar težko pregovorila, da je pristala na intervju. Ker je skromna. Branila se je z besedami, da »bo že polno člankov prispevala v decembrsko številko domskega časopisa« in pa da »ne bo miss decembra.« Pa si zasluži, da je »miss decembra«, saj je njen prispevek za lepše življenje naših stanovalcev neprecenljiv. Med drugim: Terezija je tista, ki organizira in vodi skupino Kofetkarji in »Skritega gosta.« Za

nekaj časa sva se med pogovorom vrnili v njeno otroštvo. Rodila se je 9. 10. 1968 in svoje otroštvo preživela v Hudem pri Volčjem Potoku. Ljubezen staršev si je kot drugi otrok delila še z bratom in dvema sestrama. Sama je dodala, da »je imela čudovito otroštvo in mladost.

Starša sta bila res topla in zlata. Mama se je odpovedala svoji karieri, da je bila z otroki.

Dala jim je res topel in ljubeč dom in čeprav so živeli zelo skromno, so imeli otroci ljubezni na pretek.« Mama je sedaj že pet let pokojna, ata pa še živi. Oče ji je tudi največji navdih v življenju, saj je imel težko življenje predvsem zaradi vojnih časov. Vendar pa ni nikomur zameril in se ni vračal v tiste čase s pogrevanjem zamer do ene ali druge strani. Na kmetiji, kjer so živeli, je znal iz nič narediti velike stvari in tako sedaj tudi sama njegove metode »kopira« pri vzgoji svojih otrok.

Tako je Terezija svoje življenje do 18. leta preživela doma. Osnovno šolo je obiskovala v Radomljah, srednjo pa v Kamniku, kjer se je izšolala za kmetijskega tehnika. Želela si je postati cvetličarka. Njene sanje so bile, da bi imela majhno cvetličarno, kjer bi se lahko posvečala strankam in jim lepšala dneve. Vendar pa je bila cvetličarska šola v Celju in če bi se želela izobraževati tam, bi morala stanovati v dijaškem domu. Mama pa ji tega ni dovolila in tako se je morala vpisati v najbližjo šolo. Ko je bila stara 16 let, je na tekmovanju Mladi in kmetijstvo spoznala svojega bodočega moža in se z njim pri rosnih 18. letih tudi poročila. Preselila se je k njemu v Dragomer. Mož je bil takrat star 24 let in sedaj sta poročena že 31 let. Veliko o njenem zakonu pove tudi dejstvo, da bi na samotni otok od vseh ljudi s seboj najraje vzela moža. Si pa zelo želi, da bi nekoč z možem imela »svoj domek«.

Skupaj imata štiri otroke in že 3 vnuke. Najstarejša Kristina je stara 30 let in ima petletno Zalo in triletnega Bineta, Andreja pa ima hčerkico Emo. Ana končuje magisterij iz likovne pedagogike, najmlajši, 22-letni Martin pa je kmetijski tehnik. Vsi otroci so že zapustili domačo hišo in odšli na svoje. Terezija pravi, da je čas, ko otroci odidejo od doma na svoje, najlepše obdobje v življenju. Presrečna je, ko otroci pridejo na obisk domov, je pa tudi vesela, ko ima spet nazaj svoj mir in svoj ritem.

Ker se je Terezija poročila takoj po srednji šoli in je kmalu dobila tudi otroke, o nadaljnjem študiju ni razmišljala in se je raje zaposlila. Do poroke je opravljala pripravništvo v Kmetijski zadrugi Domžale, po poroki pa je delala doma na kmetiji in tri leta pri neki gospe v Dragomeru pazila otroka s posebnimi potrebami. V tistem času je mož hudo zbolel. Terezija je tako 7 let skrbela za bolnega moža, njegovo podjetje in otroke. To obdobje je bilo, poleg bratove nesrečne smrti, za Terezijo eno najtežjih, saj je živela v nenehnem strahu, da bo izgubila moža.

Časa za strah in »čakanje na rešitev« ni bilo. Po tastovem ultimatu, da bo morala ob morebitni moževi smrti z otroki od hiše, je Terezija spoznala, da bi bilo najbolje pridobiti še kakšno izobrazbo, če bo želela preživeti. In tako je nadaljevala s študijem. Sklad za izobraževanje delavcev ji je delno kril stroške in tako je po več korakih prišla do trenutne izobrazbe: magister poslovnih ved. Pravi, da bi si želela še več in da ji je kar malo žal, da takrat ni izkoristila možnosti in se vpisala še na doktorski študij. Največji strah pa ji še vedno predstavlja finančna negotovost.

V mednarodnem transportu je bila zaposlena 15 let, a je, kot v tistem času veliko podjetji, tudi to propadlo. Ostala je brez službe in pristala na Zavodu za zaposlovanje. Preko javnih del je prišla v Dom Marije in Marte. Bila je prepričana, da v Domu ne bo nikoli delala, tudi v Logatcu pred prvim razgovorom še nikoli ni bila. A sedaj je v Domu in v Logatcu že deveto leto.

Želi pa si spremembe, da bi lahko bolje izkoristila svoje znanje, šolo, da bi se osebno bolj razvila. Želi si, da ne bi obstala na ničti točki.

Terezijino življenje je polno dogodivščin in aktivnosti, ki ji poleg dela gospodinje v našem Domu zapolnjujejo dneve. Ja aktivna gasilka v gasilskem društvu Log Dragomer, kjer deluje tudi v odboru. Zadolžena je za pripravo dobitkov za srečelove in za obdarovanje starejših gasilcev; je tudi članica tekmovalne ekipe A skupine. Včlanjena je v Planinsko društvo REGA, v aktiv kmečkih žena; je članica društva za ohranjanje kulturne dediščine, v okviru katerega je zadolžena za kosce in grabljice ter ličkanje.

Kadar ima čas, Terezija z veseljem pazi svoje tri vnuke; prebere kakšno dobro knjigo (romantično ali pa za osebno rast); televizijo gleda zelo malo, sploh nadaljevanj nima rada, ker ji ni všeč, da je na nekaj

vezana. Veliko rajši gre v kino. Z možem hodita na plesni tečaj v gasilski dom. Zelo rada ima glasbo in posluša res vse zvrsti. Izvzela bi le jazz in heavy metal. Bolj kot slovenski so ji pri srcu tuji izvajalci (Whitney Houston, Duran Duran) in pa dalmatinske klope, sploh v poletnem času. Hrana je Tereziji v veliko veselje. Pove, da zelo rada preizkuša nove stvari in je presrečna, če jo kdo od prijateljev povabi za »dvornega preizkuševalca«. Velikokrat se zgodi, da kdo od prijateljev kaj skuha za posebne obiske in pred tem povabi Terezijo, da to hrano preizkusi in oceni, če je dovolj dobra. Je pa skromna: njena šibka točka je kruh in pa kakšno jabolko.

Terezija zelo veliko potuje, vendar pa je najlepši kraj na svetu Volčji Potok. Ker je njen oče tam skrbel za zelenice v parku, »pozna vsak grm«. Ji je pa vsako mesto po svoje lepo, npr. Dublin, bavarska mesta, Praga ... Če bo zdrava, bi rada videla še veliko sveta. »Ne toliko zaradi sebe, ampak zaradi očeta, ki je želel videti svet, pa ga ni mogel, in ji vsakokrat, ko kam gre, reče: »Naj bodo tvoje oči moje oči.« Si pa res želi videti pingvine v njihovem domačem okolju pa Egipt in Rusijo.

Največje veselje za Terezijo so prazniki z družino. Pove, da ima rada vse praznike, najraje pa ima božič, ki je zanjo nekaj svetega. Navdušuje jo vonj po kadilu, cela družina na kupu, vnučki, ki se veselijo ... Za Terezijo je božič res SVETI VEČER. Zato jo letos zelo žalosti, da bo na božični večer v službi.

Ko sva prebrodili vse aktivnosti, ki jih poleg službe še počne, sem jo v šali vprašala, kdaj je sploh doma. Dobila pa sem precej resen odgovor: »Ko si doma, si kot otrok, moraš delati tako, kot starši hočejo in se ne upiraš. Ko sem se primožila, sem padla pod »komando« tasta in tašče. 25 let sem živela samo za otroke, podjetje in kmetijo. Zdi se mi, da sem šele sedaj zaživela, ker prej ni bilo ne časa ne možnosti. Veselim se življenja po petdesetem!«

Vprašam jo še, kaj jo motivira, da vedno z nasmehom teka po hodnikih, da vsakega ogovori, za vsakega najde delo in se še posebej potruji za »skritega gosta«: »Motivacija je, če vidim, da sem nekoga osrečila, da ima zaradi mene lepši dan. Nikoli si

nisem mislila, da bom kdaj delala v domu starejših. Med »Kofetkarji« pa res uživam. To je še pika na i k vsemu mojemu delu. Tudi če je res težak dan, me to dvigne. In če pogledam svojega očeta, ki je star 80 let! – V vsakem stanovalcu moraš videti svoje starše in sebe v prihodnosti. Verjamem, da se ti dobro in slabo v življenju nekako vrne. Zato se mi zdi, da je s starejšimi treba delati lepo.«

Terezija za praznike vsem želi: »Iz srca toplo, iskreno družinsko srečo, da bi vsi imeli notranji mir v srcu pa seveda zdravje. Pa kašen € ne bo odveč!«

Za konec želi dodati še misel, ki jo navdihuje in ji je sveta: »Življenje lahko razumemo samo za nazaj, živeti pa ga je treba za naprej (C. de Caylus).« In še nasvet: »Delajte dobro drug za drugega!«

Zapisala Tjaša Gracar

SPOMINSKE DROBTINICE

Sv. Miklavž

Dragi Miklavž! Prosim te, če mi prineseš malo zdravja, da bom malo lažje hodila. Pa tudi mero potrpljenja, da bom lažje premagovala bolečine. To te prosim, lepa hvala.

Cimermančičeva

Bolj malo se spomnim ali nič. Najbolj me je presenetilo, če sem nastavila pehar in je bil zjutraj prazen. Danes je pomembno samo zdravje, drugo pa imam vse.

Ivanka Župančič

Dragi Miklavž! Dobrodošel v Zavodu. Ker imaš tudi sam lepa leta, nas dobro razumeš. Želim si ljubo zdravje oziroma dobro počutje – vsaj za kako uro – vsaj za kakšno uro – in podobico Slomška ali Magdalene Gornik.

Pozdrav, Alenka Bajželj

Miklavž! ... ker sem strastna »kofetarica« – želim le nekaj žetončkov za »kofe«.

Majda Glad

Dragi sv. Nikolaj! Lep pozdrav od Rije. Prinesi kaj ubogim, meni pa samo zdravje!

Marija Rija

Novak

Dragi Miklavž! Prosim te, temu Domu, vsem tem stanovalcem, vsem zaposlenim, ki delajo tu, dodeli jim ogromno miru, strpnosti, potrpljenja. Deli milost in humanost.

Obiskovalka Doma

Zelo si želim, da mi prineseš odločbo za v penzijo. Sicer sem skromna, a tega si pa že zelo želim.

Mara Došlić

Želim si samo zdravja. Marija Zajec

Želja je velika, a avto mali mini moris. Ker sem navdušena nad ekologijo, bi bilo zelo v redu, če bi šel na elektriko! Lahko je »bilo katere barve«, samo da ni roza.

Tamara

Dragi Miklavž! Lepo te prosim za veliko zdravja mojih najdražjih, enako želim tudi tebi. Rada te imam.

Prosim te, sv. Nikolaj, za našo mladino in družine.

Dragi sv. Miklavž! Najbolj si želim, da mi podariš veliko miru in Božjega blagoslova. Prosim te, prosi našega Gospoda Jezusa Kristusa, da nas vse varuje in blagoslavlja in da nas vodi po poti Resnice in Življenja.

Lili

Dragi Miklavž! Če moreš, prinesi zdravje in dobro voljo. Prosim, da mi prineseš svinčnik, da Ti bom še pisal.

Vinko Kunstelj

Ludvik Habe

Dragi sveti Miklavž! Za darilo mi, prosim, prinesi šibo, da bom lahko kakšnega po riti. Lahko pa prineseš tudi kaprino pekočo, ta bo še boljša. To bi imel za vse, ki niso pridni. Sestre ste dobre, pridne, vas ne bom. Lahko pa prineseš kaj šnopčka zame.

V otroških letih sem si želela piškote, vesela sem bila suhih sliv in orehov. Na vrhu peharja pa je bila tudi prekla, ki nas je celo leto opozarjala, da nismo delali neumnosti.

Ivanka S.

Prinesi mi zdravja in zabave in obilo sreče in deko.

Tone Avbelj

Dragi sv. Miklavž! Ker sem že star, si želim palico, pa ne, da mi bo za strah in kazen, ampak v oporo pri hoji, da bom lažje prišel v nebesa k tebi in se bomo skupaj veselili. Tvoj bodoči sostanovalec v nebesih.

Dragi sv. Miklavž! Prinesi mi veliko zdravja in Božje pomoči. Če moreš, prinesi robčke, če bom nahodna.

Jožefa Cigale

Sv. Miklavž! Moji mami prinesi zdravje, srečno zadnjo uro in zdravo pamet ob zadnjih dnevih. Meni prinesi pa potrpljenje in razumevanje, da bom lažje sprejemala starost.

Svojka stanovalke

Prinesi, mi nekaj za v usta, samo da bo čisto.

Francka T. P.

Dragi Miklavž! Prosim te za koš zdravja in medsebojnega razumevanja. Tvoje osebje daleč od Logatca

Dragi Miklavž, Hvala ti za čudovite otroke v vrtcu. Želim si, da bi še naprej rada hodila v službo in da bi me otroci nenehno osrečevali. Včasih pa počitek prav pride, tako da se dodatnega dopusta ne bi branila. Pozdrav v nebesa.

Estera Stojko

Da se za Dom naroči revijo »Beseda med nami« za jutranje hvalnice.

Dragi sveti Miklavž! Prinesi nama obilo zdravja in še kakšno banano. Že v naprej lep Boglonaj.

Mihela in Jože Kobal

Dragi sveti Miklavž! Najprej bi se ti zahvalila za vse dobre, ki jih prejemam celo leto. Za naprej te prosim, če mi lahko kaj olajšaš bolečine v nogah. In da bi bili vsi prijatelji med seboj v domu!

Ljubi Miklavž, hvala ti za vse!

Ivanka Čuden

Dragi Miklavž! Celo leto se trudim, da delam dobro, včasih mi ne gre najbolje. Za spodbudo si želim, da me pozitivno presenetiš. Lahko

obdariš mene in moje sodelavke z everčki ali pa z darilnim bonom. Vsega bomo zelo veseli. Breda

Spomnim se, ko so prihajali Miklavževi dnevi in smo tudi mi nastavljali peharje na mizo, vanje pa prošnje in želje. Obiskal nas je ponoči in zjutraj nas je čakala v peharjih potica, piškoti, orehi, jabolka, suhe slive, pomaranče. Predno smo šli spat in zjutraj,

predno smo začeli gledati v peharje, je bila obvezna molitev. Lepi so bili ti časi. Ivanka Z.

Najbolj pričakovani dnevi so Nikolajevi dnevi. Že nekaj večerov pred Miklavžem je večkrat potrkal na okno in pokazal, kakšna darila nosi. Kadar smo bili nemirni, pa je razgrajal parkelj ali Lucifer, ki je rožljajal z verigami. Takoj je bil mir.

Miklavža smo imeli tudi v šoli. Vem, da je Miklavž rekel neki deklici, naj poljubi škofovo palico. Ona pa je rekla, da bo raje poljubila njega. Takoj so prileteli parklji in odvedli deklico. Zelo smo se smejali.

Doma so vedno nastavili zvečer posode, škatle, kar je bilo pri roki. Starejša sestra je napisala imena. Oče pa je rekel, da zanj ni treba pisati, ker je snel kapo z glave (bil je kovač) in jo nastavil ter rekel, da Miklavž bo že vedel, čigava je ta posoda.

Prinesel mu je pa piškote, suho sadje, svinčnik, zvezek. Zjutraj pa smo komaj čakali, da stopimo pogledat, kaj smo dobili. Presenečeni smo bili, ko je pustil tudi šibo.

Oče in mama sta rekla, da je to pustil sam Lucifer za poredne. Zelo rada se spominjam teh dni. Danes pa si želim le to, da bi se še vedno sama uredila. Bernarda

Dragi Miklavž! Prinesi mi piškote, čokolado, kakšno cigareto ... to so želje današnjega dne. Ob tem pa se spominjam, kako je bilo nekoč. Lepi so bili večeri pred Miklavžem. Pripravljaj sem posodo in izbral največjo, ker sem mislil, da bom potem dobil polno. Pride večer, za večerom jutro in tako tudi darila. Notri me je čakala pištola, spodnje perilo, bonboni, piškoti, čokolada, kokta. Na vrhu pa je bila palica,

obarvana v rdeče. Koriščena ni bila nikoli, ker sem bil zelo priden otrok.

Zvonko

Miklavž je bil bolj skromen. Prinesel je čokolado, bonbone, suho sadje, orehe, vsega smo bili veseli. Nič nismo prej pripravili, samo očetu in materi smo povedali želje. Hitro smo zvedeli, kdo je skrivnostni Miklavž, ko se je teta pohvalila, kaj vse je

prinesla iz Trsta. Danes pa si želim – se ve, jaz sem Primorka, rezino pravega domačega pršuta.

Vilma

Spomini segajo do »pisemčkov«, ki smo jih pisali. Prošnje so bile velike, čeprav smo vedeli, da vse niso uresničljive, so bile tudi pozneje uresničene. Zelo sem bila vesela tihega pričakovanja in presenečenja, ki nas je čakalo. Drugi dan pa smo se posvetili darilu, v katerem je bilo jabolko, orehi, krljci, slive. Darila nismo začeli odpirati, če ni bilo prej molitve.

Majda

To so bili najlepši časi v moji mladosti. Ko se je bližalo k Miklavžu, se je malo več molilo ob večerih. Na večer sv. Miklavža je hodil od hiše do hiše s spremstvom in nas obiskal. Mi smo ga čakali v hiši na peči ob molitvi in v strahu, kaj bo. In če bo tudi hudič kaj rogovilil in kaj naredil. Miklavž je vedel vse o meni. Če so bili dobri pogovori in sem vse povedala, nas je že on obdaril s kakšnim bonbonom. Glavno darilo je bilo ponoči v pripravljenih košarah.

Čakala sem in čakala, kdaj bo prišel ponoči in sanjara, da bi si izbrala najboljše stvari. Brez molitve in zahvale Miklavžu pa ni bilo nič. V posodi so bila jabolka, orehi, fige, rožiči, nogavice, rokavice. Bilo je res veliko veselje, še bolj pa, ko je pustil tudi darila pri stari mami. Danes pa si želim zdravja in da bi še naprej tako lepo sodelovali.

Metoda

Miklavža smo zelo težko pričakovali. Glavna je bila molitev, ker nas je poslušal in opazoval skozi okna. Zato smo bili zelo prizadevni. Ko nas je obiskal Miklavž, smo morali znati moliti, ga ubogati, izprašal je starejše, kakšni smo. Če je bil kdo nagajiv, so zanj poskrbeli parklji. A takrat smo

se vsi poskrili v klet, pod peč, mizo, vsepovsod. »Darila boste dobili ponoči, ko boste zaspali,« je rekel Miklavž in vsi so odšli. Vstali smo že zgodaj in »navalili« na peharje. V peharjih so nas čakali: krhlji, orehi, suhe hruške, piškoti, piške iz kruha in iz kruha narejeni hudički, za zelo pridne pa Miklavži. Zelo smo čuvali in skrbeli za svoja darila.

Danes pa so moje želje čisto drugačne. Rada bi videla, da bi prinesel veliko prijateljstva, pa zdravja in medsebojne ljubezni. Rozalka

Pozdravljen dobrotnik, sv. Miklavž!

Ne bom navajal, kdo Ti piše, saj se pozna že od mojih otroških let, ko si tudi nam prinašal razna darila: jabolka, orehe, slive, krhlje; vmes je bil včasih kakšen »cukrček«, svinčnik, zvezek ali kaj primerneza za obut ali za obleč ... Za sedANJI čas skromno, vendar smo bili vsakega daru veseli in zanj hvaležni.

Vem, da si bil včasih tudi Ti v zadregi, kaj bi komu podaril.

Gotovo se spominjaš tiste družine, ki so jo sestavljale mamica, ati in zelo pridni deklci. Vsi so bili globoko verni. Mamica je bila učiteljica, ati inženir, punčki pa pridni učenki in ministrantki. Vsi so bili veseli, srečni; drugi so jih imeli radi in jih spoštovali. Pa se je zgodilo, da se je v to življenje vmešala bolezen. Zbolela je mamica. Močno je trpela. Pokopali smo jo prav na Tvoj god.

Vem, da bi ti rad osrečil vso družino s tem, da bi mamico ozdravil. Obrnil si se za pomoč k Jezusu, da bi ti pri tem pomagal, On pa ti je naročil: »Kar v nebеса jo pripelji! Po veri je živela in veliko pretrpela. V nebesih bo za vedno ozdravela in večno živela. Vem, da bo za otroka in očeta to trenutno boleče, a tvojim povej, da bom njihovo žalost spremenil v srečo, v veselje. To je moje Božje zagotovilo, ki naj bo tudi tvoje – Miklavževo – zagotovilo in darilo!«

Tako se je tudi zgodilo, uresničilo! Danes sta ti deklci že odrasli osebi, zdravi, srečni in Bogu za vse doživetje tudi hvaležni.

Dragi prijatelj, sv. Miklavž! Obdari čim več ljudi, odraslih in otrok, z zdravjem in srečo. Pa tudi na mene ne pozabi! Telesno in dušno zdravje v meni utrdi! Hvala! Franc Grahek

Na Miklavža v otroških letih imam lepe spomine. Ena izkušnja pa imam, da nisem hotela iti na miklavževanje, ki so ga pripravljali vaščani, saj so mi povedali, da je prisoten hudič. Zelo me je bilo strah. Ampak radovednost je bila večja. Nato sem kar sama šla za njim. Prireditve je

bila v kavarni, katera je bila zapuščena, in so jo vaščani imeli za varne prireditve. Dogodka nisem videla, ker sem zagledala hudiča in takoj zbežala domov. Bili so zelo lepi časi pred Miklavžem. Eno samo veliko pričakovanje. Pogovarjali smo se o Miklavžu in molili, saj nas je bilo 9 otrok in še starša. Na večer smo nastavili peharje in krožnike. Mama pa je imela zelo veliko dela s peko piškotov in potic. Mi pa se nikakor nismo mogli odpraviti v posteljo. In ko smo šli, nismo mogli zaspiti. A noč ima svojo moč in kljub temu zaspimo. Zjutraj, takoj ko se zbudimo in se pokličemo med seboj, tečemo pogledat, kaj nam je prinesel Miklavž. Prvo veliko presenečenje je bilo, ko je bila na vrhu daril palica. In kaj še, to palico je bilo treba najprej poljubiti! Potem so sledile dobrote. A palice so spravili v kot, da so nas stalno opominjale. V peharju so bili rožiči, orehi, lešniki, jabolka in kakšne nogavice, rokavice, kape in spodnje perilo, piškoti, potica in posebni hlebček za vsakega posebej. Zelo smo čuvali vsak svoj pehar ... Preskočimo nekaj desetletji. V današnjem času so dnevi pred Miklavžem ravno tako zanimivi. Če ne bi bili, potem tega pisma ne bi bilo. Dragi Miklavž, želim si zdravja, pa da bi sama še dlje lahko skrbela za osebno higieno. Komaj čakam Miklavža.

Karolina

Dragi Miklavž! Najbolj si želim, da bi bila zdrava, da bi bili otroci zdravi. Najbolj je važno, da imam kruh in mleko pa dobro kavico. Bi pa potrebovala lep dežnik za k maši in na kafe.

Pepca Kozmenko

Sv. Miklavž, prosim te, da tudi mene obiščeš. Želje so skromne. V noge me vedno zebe, zato si želim ene tople nogavice. Rada tudi molim in zato bi lahko dobila tudi rožni venček. Želja je

tudi to, da bi bili še tako dobri z menoj, kot so bili do sedaj.

Miklavž! Jaz pa si najbolj želim zdravja, v Domu dobrih odnosov, da bi imel še naprej dovolj za jesti, da bi bil na toplem. Rad imam sadje in pa tudi sladke stvari imam rad. Najbolj bi bil vesel domačega šnopčka, da bi ga lahko skupaj z Ludvikom spila. Saj veste, za zdravje.

Jakob Logar

Včasih so bile otroške želje bonboni, piškoti, orehi, slive. Danes pa je drugače. Rada bi, da mi prineseš, če je mogoče, eno suho domačo klobaso. No ja, da ne pozabim, tudi kakšno škatlo cigaret. Mira S.

Velikokrat sem se že obrnila nate, tudi uslišal si me že večkrat. Za vse se ti zahvaljujem. Sedaj je pa ena skromna želja, če mi lahko nekako pomagaš. Želim si eno majhno, skromno družinsko hišico. Zelo si jo želim, zato bom molila in prosila. Brankica

Veliko se je govorilo o Miklavžu, mi pa smo napeto poslušali, kaj se dogaja. Na večer je bilo treba pripraviti posodo in to na okno iz zunanje strani. Notri pa so bili krhlji, orehi, domači piškoti, pomaranča. Sumljivo pa je bilo, ker so bili piškoti zelo znani. Darilo sem šla iskat takoj, ko sem se zbudila, molitev pa je bila ob zajtrku. Tudi palica je kasneje čakala, a ta je bila ovita z zlatimi trakovi. Danes si pa želim obisk starih prijateljev, sploh pa Vilija. Ana

Spominjam se, kako veliko je bilo molitve. Molitev je bila vedno v sodelovanju z dedkom. Na večer je bila priprava posode za darilo. Neučakanost je bila velika, a Miklavža nikjer. Ko pa mi omagamo, je pa miza polna. Zjutraj ob darilih pa brez palice ne gre. V posodi so bili domači proizvodi. Jabolka, hruške, slive, orehi in suho sadje. V naslednjih dneh smo zelo čuvali vsak svojo posodo z dobrotami. Nato pridejo vojni časi, veliko pomanjkanje in tudi Miklavž izgine. Po vojni pa se pojavi dedek Mraz, a takega družinskega veselja ni bilo. Spomini so lepi in rada se spominjam. Marija Ž.

Miklavž! Za Miklavža si ne želim popolnoma ničesar. Ne boste verjeli, da nimam nobenih želja. Kar si resnično močno želim, je le zdravje. Od zdravja bi si najbolj želela, da bi spet hodila, da bi dobro videla, da bi mi roka služila. Na to, da sem vedno na kisiku, sem se pa že navadila. Ko sem bila majhna, sem močno verjela vanj in vedno mi je kaj prinesel. Predvsem drobnarije, kaj pametnega ne. Bilo nas je 5 otrok in ena plača, železničarska. Bilo je težko za starše. Ko sem imela svoje otroke, sem jim tudi kupila le drobnarije. Miklavž je lep praznik, a bolj za otroke kot za nas, ta stare. Slavka Marin

Pričakovanje sv. Miklavža je bilo veliko, vzdušje napeto in nepopisno. Cela vas je bila na nogah. Saj je sv. Miklavž težko pričakovan, ker je radodaren. Saj smo želje oz. prošnje že pisali zelo zgodaj, celo mesec dni pred prihodom. Napisali

smo, da smo zelo pridni, pomagamo staršem, da so dnevi mirni in lepi. Vse je bilo dobro, dokler se ni pojavil parkelj. Ker smo bili pridni, se je pojavil kot naš prijatelj. Dali smo mu vsak svoje malo darilo (hruška, jabolka, slive, vse suho), nato je odšel. Paket presenečenja nas je čakal na polici kuhinjskega okna. V paketu presenečenja pa smo dobili, kar smo potrebovali za zimske dni (volnene rokavice, nogavice, šal, kape). Izdelke smo si med seboj podarili, saj smo znali vsi šivati, plesti, kvačkati. Tako je ljubezen rastla v vasi in spoštovanja med nami je bilo veliko. Sedaj je želja samo ena, ta pa je zdravje.

Marica Rupnik

Dragi sv. Miklavž! Hvaležna sem, da sem z vsem preskrbljena. Vem, da rad razveseljuješ z drobnimi pozornostmi. Kakršnekoli pozornosti bom vesela, še najbolj pa tvojega obiska.

Marija

Potočnik

Dragi Miklavž! Pravijo, da moramo v sebi vedno nositi, gojiti svojega otroka. Da nikoli ne smemo izgubiti otroške igrivosti, naivnosti, veselja, razigranosti. Sem že v zrelih letih, a še vedno nestrpno pričakujem tvoj prihod. Si moj najljubši svetnik, zavetnik. Zato ti bom tiho, šepetaje zaupala svoje skrite želje. Sveti Miklavž, ohrani moje telesno in duševno zdravje, ohrani mojo ljubezen do moža, otrok, vnukov, do vseh domačih. Ohrani mojo vero, mojo misel, da se dobro vedno vrača v soljudi. Sam veš, da večkrat podvomim v pravičnost tega sveta. Daj mi dar, da bom bolj odprta, bolj zaupljiva, da bom na ta svet gledala z lepšimi, bolj žarečimi očmi. Močno si želim, da bi v Domu našli spet tisto pravo ravnovesje, harmonijo, pravo komunikacijo, pozornost, iskreno, pristno toplino. Prosim, dodeli nam modrost, ki nas bo vse skupaj vodila

po pravi poti naprej. Še posebno pa te prosim, naj nikoli ne izgubim vere vase. Hvala ti. Tvoja varovanka

Vem, da me je v otroških dneh obiskal Miklavž. Kako je to zgledalo? Ob zimskih večerih so ženske klekljale, »štrikale«, pekle, klepetale – in opravljale vaščane. Strah in trepet so bili parklji, ki so nas obiskali, in najbolj nagajive ali tiste, ki niso molili, odpeljali. Spomnim se tudi, da je v hiši oče oziroma gospodar opravljal mizarska dela: grablje, »štile« za motike, kose. Ob svetem večeru nas je obiskal Miklavž in zabeležil naše prošnje. Pripravljeni so bili peharji (posoda), v katere je potem ponoči postavil darila. To je bilo suho sadje, krhlji, piškoti in kar je kdo rabil (srajce, hlače, majice). Ko smo vstali, smo lahko pogledali, kar je bilo za nas. Predno smo prišli do svojih peharjev, smo se morali zahvaliti Miklavžu z molitvijo. Tisti, ki so ustvarjali probleme, je na vrhu peharja čakala šiba. To so obesili na steno v opomin, kaj vse smo obljubili. Če ne – je bilo joj.

Jakob

Dragi sv. Miklavž! Leto je naokoli, oblaki že žarijo in že pripravljajo dobrote za otroke in nas, odrasle, ki smo v Domu Marije in Marte. Kar je namenjeno meni, daj tistim, ki nimajo. Moli zame, da bi bil dober mož, oče ter daj mi še moči, da ti preko leta priskočim na pomoč pri opravljanju dobrih del. Hvala ti za to leto in če Bog da, se srečamo še drugo leto.

Slavko Ogrizek

Dragi Miklavž, vrnil si mi pismo s prošnjo, naj napišem, kako sem kot otrok gledal na tvojo dobroto. Odkrito povedano: bil sem zastrupljen z dedkom Mrazom, tako da sem čakal njega. On me je razočaral, ker so tisti, ki so delali – po moje – lumparije, večja darila od mene, ki sem se imel za pridnega. Dedek Mraz je dejal: »No, otroci, pod novoletno jelko imate lepa darila, ker ste bili pridni!« Veselje se je spremenilo v žalost!

Slavko

V petek, 16. novembra, smo imeli Kofetkarji en tak poseben dan, posebno doživetje. V naše goste je prišla posebna skrita gostja Ilonka, ki nam je predstavila svojo rodno deželo Rusijo, pokrajino, ki leži na meji med Evropo in Azijo, deželo Ural.

Gospa Ilonka je naše povabilo vzela zelo resno. Odločila se je,

da pripravimo rusko čajanko s pravim ruskim čajem, mlekom, kavo. Pripravila je čudovito slikovno projekcijo, s katero nam je zelo lepo predstavila svojo deželo, v dobrem in slabem, prinesla je na ogled vsem dobro znane matroske, po naše babuške, in še druge dragocene predmete iz svoje dežele. Stanovalci so se še posebno razveselili ruskih sladkih dobrot, ki jih je Ilonka prinesla na srečanje. Spekla je tudi tradicionalno rusko jed, piroške.

Po predstavitvi smo postavljali vprašanja naši gostji. Izvedeli smo veliko o njej, njeni rodni deželi, o življenju v njej. Izvedeli smo tudi vse dobre in slabe strani obeh dežel, Rusije in Slovenije. Primerjali smo življenje malih ljudi v obeh državah, predvsem pa življenje starejših, bolnih, pomoči potrebnim.

Bila je izjemna izkušnja tako za mene kot za naše stanovalce. Resnično smo izvedeli veliko novega. Ilonka, hvala vam za to potopisno doživetje.

Moderatorka skupine kofetkarji

Skriti gostje - hvala

Člani pogovorne skupine Kofetkarji se srečujemo ob petkih, od 13. do 14. ure. Kot moderatorka sem izjemno ponosna na vsakega mojega gosta, saj nam vsak prinese neko dodano vrednost, neko svojo osebno noto.

December je mesec, v katerem se zahvaljujemo za minulo delo, je mesec, ki nam nudi poglede v preživelo leto. Je mesec, v katerem se spominjamo prijetnih trenutkov, ki smo jih doživeli v letu, ki se počasi izteka. Zato se ob tej priložnosti zahvaljujem vsem svojim skritim gostom, ki so naši skupini Kofetkarjev prinesli čudovite, nepozabne trenutke. Naši petki so tako postali tradicionalna srečanja, ki nam prinašajo skrivnost, neko novost, nova znanja, nova obzorja. In brez naših gostov, ki so se odzvali mojemu povabilu, srečanja ne bi bila taka, kot so.

Zato se v imenu celotne skupine in v svojem imenu, zahvaljujem vsem, ki ste zbrali pogum in postali moj, naš skriti gost.

Hvala vam.

Terezija, moderatorka skupine Kofetkarjev

Angelčki, coprnice ...

Srečanje Kofetkarjev na običajnem mestu v petek, 23. novembra 2018, na dan Rudolfa Maistra. Pričakali so nas voditeljica Terezija in še dve gostji in nam postregli s kavico, sokom in vitamini.

To sta bili gospa Marinka in Sonja. Prišla je še tretja oseba – zakrita. Še kar hitro smo uganili, da je po poklicu šivilja, njen hobi je izdelovanje angelčkov. Začetek je bil težak. Udeležila se je slavnega karnevala v Cerknici – ni pa mogla kupiti izdelka: coprnica. Znanka ji je omenila, naj si vse dobro ogleda in sama izgotovi – saj je šivilja. Res je izdelala lepo coprnico!

Nato se je lotila angelčkov, izdelki so bili vedno lepši. Na Obrtni zbornici je pokazala izdelek, angelčka in coprnico, strokovnjaku Janezu Bogataju. Za oba je dobila certifikat – slovenski izdelek.

Postopek izdelave angelčka je zapleten. Imeti morate spretnosti in dobiti lepo čipko. Ko jo dobi, jo nabavi »na zalogo«. Za glavico

potrebuje posebno vato, nato nogavico, zavesa je za »šlajer«, vrvico pa razširi in dobi laske različnih odtenkov.

Za roko: trak in zavesa sta skupaj zašita v blago. Krilo je čipka, očke naredi z barvo za blago, potrebne so še perutničke – palčka, zavita v zaveso, še trakec za obesit – in je gotovo. Vaja dela mojstra, to še vedno velja.

Gospa Marinka je imela še tečaj za otroke. Rada pokaže, kakšen je postopek, in si misli: »Le trudite se, saj sem se tudi sama v začetku.« Ostali spremljevalki se bosta predstavili drugič: ena rada kleklja, druga nam je že prebrala pesmico. Videli smo razne domače punčke v pisanih oblekicah.

Med našo uro se nam je pridružil g. župnik. Na koncu smo zapeli Angelček, varuh moj ...

Gospa Marinka se velikih sejmov ne udeležuje – pristojbine za stojnico so prevelike. Veseli se navdušencev za našo domačo, slovensko obrt. Lepa hvala za obisk.

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- PETEK, 7. 12. 2018, ob 15 uri: čajanka - Miklavž;
- TOREK, 18. 12. 2018, ob 9:30: PZ društva invalidov Logatec;
- SREDA, 19. 12. 2018, ob 9. uri: obisk otrok;
- ČETRTEK, 20. 12. 2018, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- PETEK, 21. 12. 2018, ob 9. uri: obisk otrok iz OŠ Laze;
- TOREK, 25. 12. 2018, BOŽIČ - GOSPODOVO ROJSTVO;
- ČETRTEK, 27. 12. 2018, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 27. 11. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;
- PETEK, 28. 12. 2018, novolet. srečanje zaposlenih DMM in vrtec;
- PETEK, 31. 12. 2018, SILVESTROVO;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Glogovšek

Karol Šinkovec

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

V 3 minutah zapišite prebrane besede - predmete v enakem vrstnem redu, ne, da bi jih še enkrat pogledali.

Vsaka zaporedno pravilno zapisana.

1. zapestnica	11. trn
2. podest	12. joga
3. kravata	13. strela
4. parket	14. ujma
5. denar	15. vaza
6. ogenj	16. štrudelj
7. slavolok	17. jabolko
8. strgalo	18. rumena
9. brisača	19. žir
10. žebelj	20. sonce

SMEJALNICA

Nasvet

»Ljudje bi morali vsak dan prehoditi deset kilometrov,« promovira hojo za »šankom« eden od gostov.

»Pozdravljam to idejo. A ste vi zdravnik, da to veste?« se zanima Joško.

»Ne, jaz sem čevljar,« se odreže gost.

Čas

»Tonček, kateri čas je to – jem, ješ, jeva, jesta, jemo, jeste, jedo?«

»Učiteljica, mislim, da čas kosila.«

Pri psihiatru

Plašen mož pride prvič k psihiatru in vpraša tajnico: »Ali sem prišel prav?«

Tajnica mu odvrne: »Tako vam bom rekla: Če ste pri pravi, potem niste prišli prav, če pa niste pri pravi, ste prišli prav!«

Zbrala M. Č.